

trol med Tilvirkning og Bogføring m. v. overfor de Produktioner, der alt ere Skat underkastede (Fremstilling af Øl, Brændevin, Sukker). Ganske vist er der ved nærværende Lovforslag den Forskel fra sidstnævnte Art af Kontrol, at man maa udvide Kontrollen til et meget stort Antal Forretninger, der ere spredte hele Landet over, smaa og store mellem hinanden, men paa den anden Side vil man her have det konsumerende Publikum som medkontrolerende, fordi det af hver Flaske m. m., der frembydes til Salg, vil fremgaa, om den er behørig stemplet. Ligesom Besvigelser overfor det offentlige dernæst utvivlsomt ogsaa have langt mindre Kurs end i tidligere Tider og derfor ogsaa langt vanskeligere lade sig praktisere, naar der skal „Komplot“ til — hvad der her hyppigt maa være Tilfældet —, saaledes vil der intet rimeligt Forhold være imellem, hvad man her vilde vinde ved dem, og det Tab, man eventuelt kan lide; thi medens man rolig kan forøge Varens Pris med dens Afgift, da ens Kunder ville genfinde Afgiften overalt, vil man ved at unddrage sig den og derved enten søge direkte Gevinst eller større Kundekreds, udsætte sig for ved den offentlige Kontrols Opdagelse deraf eller ved Anmeldelse fra den første den bedste at ifalde Bøder af en økonomisk Vægt, der som Regel vil virke endog særdeles følelig.

At man trods alt dette maa gøre Regning paa, at en Del af den pligtige Afgift ved et Skattepaalæg som det foreliggende ikke vil gaa ind, er man selvfølgelig ikke blind for og har ogsaa taget det i Betragtning i den fiskale Opgørelse; endda turde det være tvivlsomt, om Staten ved denne Stempelafgift vil miste mere af, hvad der tilkommer den, end f. Eks. ved de almindelige — og dog meget givtige — Stempelafgifter paa Værdipapirer, hvor der til den forsættelige Krænkelse af Loven kommer den uforsættelige, Ukendskab med Lovens Bestemmelser og Anvendelse, hvad der jo i hvert Fald her vanskelig kan være Tale om.

Den Afgift, Lovforslaget foreslaar, er fra 8 Øre til 96 Øre pr. Liter, saaledes at man har dannet 8 Prisklasser, og Stempelafgiften, der udgør $\frac{1}{10}$ af den første Klasses Maksimumspris, stiger i hver af de følgende 3 Klasser til $\frac{1}{8}$, og i hver af de næstfølgende 3 Klasser til $\frac{1}{7}$ af Maksimumsprisen, medens den sidste og højeste Stempelsats, 96 Øre, efter sidstnævnte Forhold svarer til en Maksimumspris af 6 Kr. 72 Øre pr. Liter.

At lade Afgiften nøje følge Prisen ved hvert enkelt Varesalg er praktisk ugørligt — man kan jo ikke som ved et Dokument paaklæbe alle Slags Stempelmærker —, og gennem Prisklasserne opnaas tillige den væsentlige Fordel, at Forhandleren faar et vist Spillerum at lade stemple efter; i det store og hele vil Resultatet ogsaa blive, at den dyrere Vare betaler — delvis endog progressivt — højere Stempel, og Stigningen fra Klasse til Klasse er saa lempelig, at den Ujævnhed i Beskatningen, der altid ved Beskatning efter „Klasser“ fremkommer ved Overgangen fra den ene Klasse til den anden, her kun i ringe Grad vil medføre praktiske Ulemper.

Den øverste Sats, 96 Øre, svarer, som ovenfor bemærket, til en Takstklasse med Maksimum 6 Kr. 72 Øre, det vil sige til en Detailpris paa en Flaske Vin af 5 Kr. 4 Øre, og til Priser udover dette Beløb vil der (fraregnet Restaurationspriser, som der jo her ikke er Spørgsmaal om, jfr. § 3, sidste Stykke) være saa ringe et Salg, at nogen yderligere Prisklasse maatte anses for uforuden.

Hovedparten af de skattepligtige Varer udbydes utvivlsomt til Priser indenfor de 4 første Prisklasser, hvis aritmetiske Gennemsnit af Stempeltaksterne er 20 Øre. Som det er oplyst i Toldlovsforslaget, vedtog Folketinget i 1899 en Told paa Vin (i Fustager) af 20 Øre pr. Pd., d. e. ca. 40 Øre pr. Liter, og naar Tolden fra modsat Side ønskedes sat lavere, var dette ikke, fordi man i og for sig ansaa det for en alt for høj Forbrugs-skat — i 1889 foreslog Finansminister Estrup en adskilligt højere Told —, men fordi man dels ikke mente, den vilde forskafe det ventede Udbytte, men give Anledning til Forfalskninger, dels frygtede handelspolitiske Forviklinger. Idet man nedenfor skal komme tilbage til det sidstnævnte Moment, bliver altsaa kun Frygten for Forfalskninger tilbage, og dette Forhold vil jo netop rammes, naar enhver Flaske Vin, der fremkommer til Forbrug, beskattes. Den nuværende Told paa Fustagevin er $4\frac{7}{8}$ Skilling pr. Pd., og afrundes denne Told (nedefter) til 10 Øre pr. Pd., bliver dette ca. 20 Øre pr. Liter; lægges hertil en indenlandsk Afgift med 20 Øre, faas i alt 40 Øre pr. Liter, netop det af Folketinget i 1899 vedtagne Beløb. Det er klart, at jo mindre der bruges af den fortoldede Vare til den Vare, der udbydes, des mere vil der afgaa i Toldens 20 Øre pr. Liter; men paa den